

LOTJE.

EENE VERTELLING VOOR MEISJES.

DOOR E. GERDES.

In een achterkamer, die op een tuin uitzag, zaten drie meisjes, Lotje en hare beide nichtjes Johanna en Mico. Zij zaten op de vensterbank en keken nu eens naar buiten, dan weer naar Jansje, die dicht bij haar zat en bezig was met vertellen. Jansje was

dienstbode, en hoe het zoo kwam, dat zij zich niet met haar werk bezig-hield, maar bij de kinderen zat, zal ik u strakjes vertellen.

De meisjes waren alle drie heel netjes, eigenlijk op zijn Zondags aan-gekleed, en vooral Lotje zag er allerliefst uit in haar licht rose jurkje. Als zij het hoofd rechtop hield en haar bloot halsje toonde, kon men het glinsterend bloedkralen kettinkje zien, dat zij droeg. Aan dat kettinkje hing een tonnetje van louter goud, dat blonk als het zonnetje aan den hemel. Zij had nog meer moois. In haar zak zat een kristallen eau-de-cologno-flaconnetje met een zilveren dop. 't Was vol eau-de-cologne en het rook toch zoo heerlijk, dat men het reeds in de gang en bij de deur ruiken kon.

Nu zoudt gij zeker graag willen weten waarom die drie meisjes zoo netjes aangekleed waren en waarom Lotje een bloedkralen kettinkje met een gouden tonnetje om den hals en een mooi eau-de-cologno-flaconnetje in den zak droeg. Maar hebt slechts geduld. Dat zult ge altemaal te weten komen.

Die drie meisjes dan zaten op de vensterbank en keken dikwijls door de ruiten in den tuin. Waarom gingen zij er niet in? Kijk maar eens goed naar het venster, dan zult gij zien, dat er dikke regendroppels langs de ruiten afloopen. De meisjes konden niet in den tuin, want het regende, niet altijd door, maar bij buien. Zij vonden dit zeer verdrietig, want zij hadden dol graag met hare poppen of ballen in den tuin gespeeld, liever dan in de kamer te moeten zitten.

Om die reden had zich dan ook Jansje een weinig met haar werk gehaast, en was bij de meisjes gaan zitten, om ze bezig te houden en wat te vertellen.

»Waar komt toch de regen vandaan?» vroeg Mico, die de jongste was.

»Wel,» zei Lotje, die nog al bij de hand was, »weet je dat nog niet? De regen komt uit den hemel, uit de wolken.»

»Maar,» zei Johanna, »ik heb toch wel eens gezien, dat er vele wolken in de lucht waren en het toch niet regende. Hoe komt dat dan?»

Hierop wisten de drie peuzels geen antwoord te geven en keken Jansje aan.

Jansje wist het ook niet goed: zij had er vroeger wel eens op school van gehoord, maar dat was al zoo lang geleden. En nu had zij dit vergeten.

Onderwijl zij hierover nadachten, kwam Piet binnen. Piet was een broertje van Lotje, een aardig ventje, een guit, maar toch een beste jongen. Zoodra hij hoorde, waarover het gesprek liep, en dat Jansje, zijn zusje Lotje en zijn beide nichtjes niet goed wisten waar de regen vandaan kwam, zei hij:

»Wel, dat weet ik best. Ik heb het gisteren in een boek gelezen.»

»En hoe komt het dan, dat het regent?» vroeg Lotje.

»Wel,» antwoordde Piet glimlachend, »je weet, dat er engeltjes in den hemel zijn?»

»O ja, dat weet ik al lang!» riep Lotje uit. »Moeder zegt, dat de engeltjes op de kinderen passen.»

»Dat zal je moeder zóó niet gezegd hebben,» merkte Jansje aan. »De engeltjes passen wel op de kinderen, maar alleen op dezulken, die een vroom hart hebben en niet stout, eigenzinnig of luimig zijn.»

Lotje kreeg een kleur. Dacht zij er misschien aan, dat zij soms heel koppig en luimig kon zijn?»

»Ik weet niet,» ging Piet voort, »wat de engeltjes al doen en doen kunnen. Maar in het boek, dat ik gelezen heb, staat dat de engeltjes veel te doen hebben, vooral als het op de aarde droog is en al de planten en bloemen van de droogte zouden sterven. Dan neemt elk engeltje een gieter vol water en laat daaruit den regen op aarde druppelen, op al de planten en bloemen, die hierdoor weer heel frisch worden. Kijk maar eens naar het plaatje in het boek.»

Nu haalde Piet het boek en toonde haar het plaatje, dat zij hier naast afgebeeld ziet.

Lotje en Johanna konden het niet gelooven, en kleine Mico zei: »als ik een engeltje was, dan zou ik nooit gieten, wanneer ik zag, dat de kindertjes in den tuin wilden spelen.»

Jansje was echter wijzer en meende, dat het

plaatje maar een grapje was van een teekenaar. Piet hield het er ook voor, en ten slotte waren het al de meisjes het hiermeê eens.

II.

Intusschen keek Jansje eens goed naar de lucht en zag nu, dat de dikste wolken voorbijgedreven waren.

»Ik denk,» zei ze, »dat het strakjes wel zal ophouden met regenen.»

Dat was een blijde boodschap voor de meisjes.

»Dan kunnen we immers naar den tuin!» riep Lotje uit.

»Nog niet zoo dadelijk,» meende Jansje. »De tuin is nog te nat. Ook regent het nog, al is het niet hard.»

»Maar ik wou zoo gaarne een paar bloemen plukken,» zeide Lotje. »En Johanna en — Mico ook.»

»Nu, dat kan ook wel, jongejuffrouw,» zei Jansje, »maar eerst moet het droog zijn.»

»'t Is al droog!» riep Lotje uit, die op de vensterbank geklommen was en naar buiten keek.

»Neen, nog niet heelemaal,» zei Jansje, »maar al regent het ook niet meer zoo hard, toch is de grond veel te vochtig; je zoudt natte voeten krijgen en ziek worden.»

»Maar ik wil maar eventjes met Johanna en Mico naar het stalletje bij de schuur, om mijn lammetje te zien.»

»'t Gaat niet, heusch niet, jongejuffrouw,» zei Jansje. »Wees nu niet eigenzinnig en denk er aan wat gisteren je moeder gezegd heeft.»

Lotje kreeg een kleur. Ze wist het heel goed, maar toch zou zij haar eigen zin gevolgd hebben, als Johanna niet gezegd had, dat zij liever nog een uurtje wilde wachten.

»Juist,» zei Jansje, »dat is het beste. En nu wil ik je wat zeggen. Ik moet nu naar de keuken, waar ik zorgen moet voor 't eten. En dan zou ik 't zoo aardig vinden, als Lotje met hare nichtjes zoolang met hare poppen speelden tot twaalf uren. Dan drinken wij koffie, en als dat afgeloopen is, zal 't wel heelemaal droog zijn.»

Jansje ging heen, gevolgd door Piet, die Gerrit den tuinman wilde opzoeken, om daarna naar dominó te gaan.

Lotje had eerst geen lust, om Jansjes raad op te volgen en stond op het punt om haar na te roepen en te vragen, of zij toch nog niet in den tuin zou gaan, maar Johanna hield haar terug en wist haar met zoete woordjes van haar voornemen af te brengen. Het kostte Lotje nog eenige moeite om een knorrige bui te overwinnen, maar eindelijk gelukte dit ook en toen..... werden de poppen voor den dag gehaald, die op een rij in een stoel zaten, maar nu eene plaats kregen op den arm der kinderen.

schen, maar..... daar kon ditmaal niets van komen. Zoo iets gebeurt meer in de wereld: wij stellen ons dikwijls voor, morgen of overmorgen een recht blijden dag te zullen vieren, en zie, juist op dien dag of kort te voren gebeurt er iets, waardoor al onze plannen vrijdeld worden. Het gaat er mee als met jongens, die het op een winteravond heel hard zagen sneeuwen, en naar bed gingen met de gedachte morgen eens flink met sneeuwballen te kunnen gooien,..... maar den volgenden morgen begon het reeds vroeg te dooien en werd al de sneeuw tot water. Daarom is het goed niet te vast te rekenen op de aardse dingen. Daarentegen alles wat God ons belooft

Wij zullen nu de meisjes maar stil met hare poppen laten spelen en onzen neus maar dicht houden, als Lotje hare pop telkens aan haar flaconnetje laat ruiken. Liever wil ik u eens vertellen hoe het zoo kwam, dat deze meisjes op zijn Zondags gekleed waren en om welke reden Johanna en Mico haar nichtje Lotje bezochten.

Lotje was vandaag jarig. Evenwel, tot haar spijt moest zij haar verjaardag vieren zonder dat vader en moeder er bij waren. Ik zal u zeggen hoe dat zoo gekomen was.

Vader en moeder hadden er zich reeds op verheugd den verjaardag van hun eenigst dochttertje te zullen vieren, en dan zou ook tante Da met oom Dirk komen, om jarige Lotje geluk te wen-

en toezegt in Zijn Woord is zeker en vast.

Een dag voor dat Lotje jarig zou zijn, dus gisteren, ontving haar vader een brief, waarin zooveel belangrijks stond, dat hij en zijne vrouw met tante Da en oom Dirk nog dien zelfden dag naar Rotterdam moest vertrekken. Hij vond het niet aangenaam, dat dit juist moest gebeuren, nu Lotje morgen jarig was, maar er was niets aan te veranderen en hij pakte dus snel zijn koffertje, om nog dien zelfden namiddag op reis te gaan. Onderwijl zijne vrouw hem hierbij hielp, spraken zij te zamen af, hoe zij het nu zouden schikken met Lotjes verjaardag. Eerst dachten zij haar te zeggen, dat zij met haar verjaarfceest nog een paar dagen zou wachten, om dan bij de terug-

komst der ouders te zamen den verjaardag te vieren. Maar dat vonden zij niet aardig, ook niet ordelijk en natuurlijk. Lotje was morgen jarig en dus moest zij morgen haar verjaardag vieren. Ook hadden zij er op gerekend haar een klein geschenk te geven, dat zij reeds gekocht hadden en in moeders kabinet geborgen was, bij het flaconnetje, dat tante Da had gestuurd.

Lotje merkte wel spoedig, dat er iets bijzonders gaande was, maar zij vernam het eerst, toen moeder haar riep.

»Hoor eens, lieve kind,» zei moeder, »het spijt ons zeer, dat wij morgen je verjaardag niet met je mee kunnen vieren. Wij moeten straks naar Rotterdam en komen eerst overmorgen terug.»

Lotje liet dadelijk haar lip hangen en vroeg op bedroefden toon:

»Mag ik dan niet jarig wezen?»

»Wel zeker,» antwoordde moeder met een glimlach. »Morgen ben je, zoo God wil, jarig.»

»Maar mag ik dan niet mijn verjaardag vieren net als verleden jaar, toen oom en tante hier kwamen met Johanna en Mico, en toen wij zoo'n pret hadden?» vroeg Lotje.

»Oom en tante gaan met ons mede naar Rotterdam,» antwoordde moeder, »en kunnen dus morgen niet komen. Maar toch hoop ik, dat gij een heel gelukkigen en prettigen verjaardag zult vieren. Luister eens wat vader en moeder gedacht hebben. Morgen vroeg, als gij jarig zijt, moet gij maar eens in de mooie kamer zien wat daar voor je op tafel ligt. En dan denk ik, zal Piet je ook nog met iets bijzonders verrassen.»

»Met wat!» vroeg Lotje, wier oogen van nieuwsgierigheid blonken.

»Neen, dat mag ik niet zeggen,» was moeders antwoord. »Ik heb je broër beloofd er niets van te verklappen. Maar je zult er heel — heel blij meê zijn!»

Van vreugde begon Lotje al op haar eenen voet te dansen en in hare handen te klappen, uitroepende:

»O! Ik wou dat het al morgen was!»

»Wacht maar,» zei moeder. »Maar ik heb je nog niet alles gezegd. Hoe zou je het vinden, als

je beide nichtjes Johanna en Mico morgen vroeg bij je kwamen en dan den heelen dag bij je bleven spelen?»

»Heerlijk! Heerlijk!» riep Lotje uit. »En blijven ze dan bij me eten, en drinken wij dan samen thee met mijn serviesje?»

»Zeker, dat vind ik heel goed. Ik heb er al met Jansje over gesproken. Jansje is een trouwe meid, die goed voor je zorgen zal. Jansje zal je 's middags ook nog met iets verrassen.»

»En mag ik dat ook niet weten,» vroeg Lotje.

Moeder dacht even na, glimlachte en fluisterde haar toen in: »Jansje zal 's middags wafels bakken, en als je dan na den eten met je nichtjes thee drinkt, dan zal zij ze, goed van suiker voorzien, op tafel zetten. Hoe vind je dat?»

»O prettig! heerlijk!» riep Lotje uit. »Maar is Piet er niet bij?»

»Neen, Piet is door dominé gevraagd, om morgen om twaalf uren bij hem te komen en met zijn zoontje Hendrik te spelen en daar den heelen dag te blijven. 't Is beter, dat je met je nichtjes alleen speelt en dat Piet bij Hendrik is.»

»Maar moeder,» vroeg Lotje, »wat zullen wij den heelen dag doen?»

»Dat zal ik je zeggen. Ik heb met Jansje afgesproken, dat zij, als zij het ontbijt heeft klaar gezet, samen met je beiden zal ontbijten, een hoofdstuk lezen uit den Bijbel en samen bidden. Tegen tien uren komen de nichtjes, en als het dan goed weer is, ga je eerst met Johanna en Mico in den tuin spelen. Mocht het regenen, dan moet je spelletjes spelen in de kamer en je poppen mooi aankleeden. Dan kun je wat prenten en prentenboekjes bekijken tot na den eten; dan zal Jansje 't serviesje klaar zetten en.....»

»En ook de presenteertrommeltjes?» vroeg Lotje.

»Zeker, ge zult eens zien hoe vol met lekkers die zijn. Wacht dat maar af. En dan.... de wafels!»

Lotje vond alles zoo heerlijk, dat zij telkens van vreugde in de handen moest klappen.

»Maar nu heb ik nog iets,» zei moeder. »Ik hoop, dat je nu recht lief zult zijn en zoet met je nichtjes spelen. Wees vooral inschikkelijk en niet eigenzinnig. Als Johanna iets graag wil

hebben, dan moet je zoo veel mogelijk haar wensch vervullen. Je moet goed samen afspreken wat je zult spelen en niet je eigen zin volgen. Wanneer je in den tuin speelt met je beide nichtjes, dan moet je daarin blijven en niet het hek uitgaan naar het bosch. Ook moet je alles doen wat Jansje zegt, zoodat, als wij overmorgen vroeg tehuis komen, wij van Jansje hooren, dat alles goed is gegaan."

Moeder had nog veel meer te zeggen, maar vader kwam zeggen, dat het tijd was, om naar 't spoor te gaan. Vader nam nu zijn Lotje op de knieën en zei:

"'t Spijt me, dat wij morgen niet bij je zijn. Maar wij zullen veel aan je denken, en hopen, dat je een recht lief en gehoorzaam kind wordt. God moge je zegenen, lieve Lotje, en geven, dat wij nog veel vreugde van je genieten."

Daar kwam de vigilante. Moeder en vader drukten Lotje en Piet aan het hart, riepen Jansje toe toch aan alles te denken wat zij haar gezegd hadden, — en reden nu naar oom en tante, om van daar naar 't spoor te gaan.

III.

Den volgenden morgen vroeg, nog voordat Lotje wakker was, stond Jansje al voor haar ledikantje en klapte zoo hard in de handen, dat Lotje er van ontwaakte.

"Is dat lang slapen!" riep Jansje lachend uit. "En dat op je verjaardag! Kom, sta gauw op en als je beneden komt, zal je eens wat moois zien."

Lotje behoefde niet lang hare oogen uit te wrijven. Zij was dadelijk klaar wakker, en toen zij hoorde van het moois, dat zij zou zien, lachte zij met haar heele gezicht. Dadelijk stond zij op, en daar Jansje, die haar intusschen hartelijk gelukwenschte, haar bij het aankleeden behulpzaam was, was zij spoedig klaar en wilde nu naar beneden vliegen, om dat moois te bekijken.

"Neen, jongejuffrouw," zei Jansje, "dat gaat zoo niet, je vergeet wat, en wel 't voornaamste, namelijk God te danken voor de bescherming en den gerusten slaap, dien je genoten hebt; voorts Hem te danken, dat je vandaag jarig bent, en

Hem te bidden om Zijn zegen. Wij mogen nooit onze slaapkamer verlaten, voordat wij God gedankt en gebeden hebben."

Lotje had het in haar haast vergeten, pruttelde niet tegen, maar boog terstond hare knieën, bracht God haar dank en bad Hem om Zijnen zegen.

Nu ging zij met Jansje naar beneden, naar de mooie kamer. Jansje had een der stoelen versierd en bloemen benevens dennetakjes aan de leuning bevestigd. Dezen stoel had zij geplaatst bij een klein tafeltje en daarop stonden twee groote ruikers, die de goede dienstmaagd 's morgens in de vroege, met behulp van Gerrit geplukt had.

Maar er lag nog meer op dat tafeltje, en toen Lotje er voor stond, staarde zij alles vol verrukking aan, zonder het nog te wagen iets aan te raken.

't Ging ook boven haar verwachting.

Nu, daar lag ook heel veel moois.

Allereerst een fraai gekleurd doosje, en toen zij dit opende, lag er in..... een heel fijn bloedkralen kettinkje met een klein tonnetje van klinkklaar goud. 't Was beelderig! Lotje had al dikwijls gewenscht zulk een bloedkralen kettinkje met een gouden tonnetje te hebben, en zij had er al menigmaal met moeder over gesproken, maar moeder had dan steeds geantwoord: "Wacht maar." En zie, nu lag daar het gewenschte kettinkje! En wat was het keurig! Zoo mooi was er nergens een te vinden als dit! Zij nam het in hare hand, bekeek het van alle kanten en zei tegen Jansje: "Zou ik 't niet om mijn hals hangen?" Jansje meende van ja, en nu begrijpt ge wel, dat zij het dadelijk deed en voor den spiegel ging staan, om te zien hoe het haar stond. Zij was er zeer meê in haar schik.

Vlak naast het doosje lag een blauw kokertje en toen zij dit opende, zag zij het mooie flaconnetje, dat wij daar straks reeds gezien hebben, toen zij met hare nichtjes bij 't venster zat. Zij vond het allerbeelderigst, zoo ook het mooie prentenboek van tante Da en een psalm- en gezangboekje van oom Dirk.

Wat was Lotje blij! Zij huppelde van vreugde de kamer rond.

Eensklaps hoort zij, dat er hard in de handen geklapt werd.

Wat zou dat zijn?

Jansje wist wel wat dit beteekende en zei:

»Ga nu maar eens meê naar de achterkamer en kijk dan eens door 't venster. Dan zult ge nog wat anders zien.»

Oogenblikkelijk liep Lotje er heen.

En wat zag zij in den tuin?

Daar kwam Piet aan met een geitje en een lammetje. Twee allerliefste dieren. Het geitje was zeer vroolijk en sloeg telkens met zijn staartje heen en weer, terwijl het lammetje er naast stond en iets uit Piets handen opat.

»Zus!» riep Piet, die nu naar 't venster keek, »zus, zie eens. Ik heb uit mijn spaarpot een van deze beide dieren gekocht van Gerrit, en nu mag je kiezen, welk van beide je 't liefst wilt hebben. Dat geef ik je dan voor je verjaardag.»

Lotje werd rood van blijdschap. Zij had al zoo dikwijls gewenscht een geitje of een lammetje te hebben, en zij had er ook al menigmaal met moeder over gesproken. Maar moeder had haar dan steeds geantwoord: »Wacht maar!» En nu was haar wensch vervuld. Gij kunt dan ook begrijpen hoe verheugd zij was en niet lang bij 't venster bleef, maar dadelijk naar den tuin ging, niet alleen om Piet te bedanken voor deze verrassing, maar vooral om eene keuze te doen. Het geitje vond ze een aardig dier. Het sprong zoo vroolijk, maar toch, het lammetje was nog

liever. Het was zoo stil en 't scheen zoo zacht te zijn. Zij besloot dan ook het lammetje te nemen. Piet vertelde haar, dat het lammetje nog wat te jong was, om alleen te zijn. Het moest nog een paar weken bij het oude schaap blijven, maar Lotje mocht het soms gaan zien en wat lekker gras brengen, zoolang totdat het groot genoeg zou zijn om de moeder te kunnen verlaten. Dan kon het in het stalletje naast de schuur staan en Lotje kon er dan mee rond loopen.

Dat vond Lotje heerlijk. Zij streefde haar lammetje zachtjes over den rug en dankte nogmaals Piet, die nu met de beide dieren naar Gerrit ging.

Spoedig na het ontbijt kwamen Johanna en Mico, die haar nichtje kleine geschenkjes brachten en blij waren, dat zij een heelen dag te zamen met Lotje zouden spelen.

Maar och, wat een verdriet!

Nauwelijks waren de nichtjes gekomen, of daar begon het te regenen, en wat daarvan het gevolg is geweest, heb ik u in 't begin van ons verhaalje al verteld.

Zooals gij weet, speelden zij nu met hare poppen, maar zie, kort na het koffiedrinken brak de zon door de wolken heen en werd het mooi weer. Spoedig kwam ook Jansje, die meende, dat de meisjes nu wel in den tuin konden spelen.

»Maar jongejuifvrouw,» zei Jansje tot Lotje, »'t zou goed wezen, als je 't mooie bloedkralen kettinkje zoolang afdeedt en in het doosje legdet. Je moeder heeft me gisteren gezegd, dat je dat doen moest.»

»En waarom?» vroeg Lotje, die liever haar kettinkje omhield.

»Omdat, als je met Johanna en Mico in den tuin met de ballen speelt, het licht gebeuren kan, dat het kettinkje loslaat, op den grond valt en verloren gaat. Johanna heeft ook zoo'n kettinkje, maar ik denk wel, dat zij het zoolang af zal doen, niet waar Johanna?»

Johanna had haar kettinkje reeds losgemaakt en gaf dit aan Jansje, die het in eene kast wegsloot en niet anders dacht of Lotje zou het goede voorbeeld van haar nichtje volgen. Maar dat was mis.

Lotje wou niet. Zij was ongehoorzaam en eigenzinnig, en al wat Jansje zei hielp niet: zij bleef er bij, dat zij 't kettinkje den heelen dag zou dragen, omdat zij jarig was.

»'t Is niet lief van je,» zei Jansje, »en ik denk, dat je moeder er niet over tevreden zal zijn. Je moet dan ook maar de gevolgen afwachten.»

Lotje stoorde er zich niet aan. Zij meende, dat moeder het wel goed zou vinden, dat zij het vandaag, op haar verjaardag, droeg. Zij zou er wel op passen, dat het niet van haar hals afgleed, en al mocht dit ook gebeuren, welnu, dan zou zij het dadelijk oprapen en weer omdoen.

En met dit voornemen ging zij met Johanna en Mico in den tuin, om daar bal te spelen.

niet wat zij zochten: het stalletje was leëg. Bij het teruggaan zagen zij echter Trijntje, het jongste dochtertje van Gerrit, en toen Lotje haar vroeg, waar het lammetje en het geitje waren, gaf het kind ten antwoord, dat vader de beesten naar de wei gebracht had.

»En is vader al weerom?» vroeg Lotje.

»Neen, nog niet,» antwoordde Trijntje. »Vader heeft gezegd, dat ik hier zoo lang in den tuin moest blijven totdat vader terugkwam, om mij te halen.»

Dit zeggende haalde Trijntje een bal uit haar zak en begon, uit tijdverdrijf, daarmede te spelen. Lotje, Johanna en Mico wilden haar voorbeeld volgen, toen de eerste op den weg langs de schuur

Jansje zou gaarne in den tuin gebleven zijn, om een oogje op de kinderen te houden, maar zij moest naar de keuken en voor de wafels zorgen. Zij hoopte echter, dat alles goed zou gaan.

IV.

Eerst liepen de meisjes den tuin eens rond en verheugden er zich over hoe frisch al de bloemen en planten na den regen geworden waren. Onder het voortwandelen kwamen zij ook dicht bij de schuur, en nu herinnerde zich Lotje wat Piet haar vanmorgen vroeg gegeven en gezegd had. Misschien had Piet het lammetje nog niet weggebracht en stond dit nog in het stalletje. Zij vertelde dit aan Johanna en nu begaven zich de drie meisjes naar het stalletje. Maar zij vonden

eene vrouw zag, die op den arm een klein kind en op haar rug een orgel droeg. Die vrouw keek Lotje met opmerkzaamheid aan en hare oogen rustten op het bloedkralen kettinkje, dat om Lotjes hals hing. Lotje merkte dit niet. Zij dacht, dat de vrouw muziek wilde gaan maken, maar dit was zoo niet. De vrouw ging voorbij en werd gevolgd door een paar mannen, die er net uitzagen als reizende muzikanten. De een had een viool in de hand en de andere een klarinet.

Johanna en Mico, die met Trijntje aan het balspelen waren, hadden die vrouw en de muzikanten niet gezien, en toen Lotje zag, dat ze voorbij waren gegaan, nam ook zij haar bal en speelde nu met de anderen mede.

Zij hadden ongeveer een half uurtje samen gespeeld, toen Lotje in de verte muziek hoorde.

Zij luisterde en luisterde — en nu kwam de begeerte in haar op de muziek meer van nabij te hooren.

»Hoor je die muziek wel?» vroeg Lotje aan Johanna.

»Ja, maar heel ver. Waar zou het zijn?»

»Ik denk vooraan in het bosch, op den weg, die naar de stad leidt. Willen we eens gaan kijken?»

»In het bosch?» vroeg Johanna. »Daar mag ik niet in. Moeder heeft gezegd, dat wij niet uit het hek mogen gaan, niet waar zus?»

Mico knikte van ja.

»Maar laten we dan maar door het hek kijken en luisteren,» zei Lotje en liep reeds vooruit.

Weldra stonden de meisjes voor het hek, dat zij slechts behoefden open te trekken, om op een pad te komen, dat regelrecht naar het bosch ging. Hier bleven zij staan, en luisterden en luisterden naar de muziek. Maar heel duidelijk konden zij de tonen niet hooren.

»Ik wou zoo graag de muziek goed hooren,» zei Lotje.

»Misschien komen de muzikanten straks hier,» meende Johanna.

»Dan loop ik weg,» zeide Mico. »Ik ben er bang voor.

Lotje lachte haar uit.

»Die menschen doen je niets,» zei ze. »Ze gingen straks hier voorbij en zullen dus niet terugkomen. Ik wou zoo graag, dat ik de muziek beter kon hooren. Ze is zoo ver. Als ik eens eventjes het hek openmaakte en op het pad ging staan, om te luisteren.....»

»O doe het niet!» riep Johanna, Lotjes hand tegenhoudende, daar het meisje reeds beproefde het hek te openen. »Doe het niet. Moeder wil het niet hebben en tante ook niet.»

»O,» zei Lotje, »moeder heeft mij niet verboden naar muziek te luisteren, en als moeder hier was, zou moeder zelve met mij meegaan. Ik ga eens even kijken.»

Johanna en Mico wilden haar van haar voornemen afbrengen, maar Lotje stond er op, dat zij het doen wilde. Zij was eigenzinnig en ongehoorzaam.

Zij opende het hek en ging op het pad staan, terwijl hare nichtjes en Trijntje in den tuin bleven. Maar Lotje kon daar ook niet veel beter hooren. De muziek bleef even ver. »Wat zou het hinderen,» dacht zij, »als ik een paar stapjes verder ging? Moeder zal er zeker niet boos om worden. Ik houd zooveel van muziek.»

Zachtjes liep zij voort, stap voor stap en — voor dat zijzelve 't wist, stond zij opeens in 't bosch. Heel in de verte meende zij menschen te zien, en denkende, dat daar de muzikanten waren, ging zij langzaam door en.....

Johanna, haar zusje en Trijntje bleven nog eenigen tijd voor het hek staan, om te wachten of Lotje terugkwam, maar toen dit niet gebeurde gingen zij weer in den tuin, om het spelen met den bal voort te zetten. Mico wilde liever naar huis om Jansje te roepen en haar te zeggen, dat Lotje weg was, maar Johanna meende, dat Lotje wel gauw zou terugkomen. »Misschien,» zeide zij, »is Lotje het pad omgeloopen en komt zij door de straat naar de voordeur.»

Het lieve kind dacht niet aan het ergste.

De drie meisjes speelden door, en vonden het spel zoo prettig, dat zij niet eens meer aan Lotje dachten, ook niet aan de muziek, waarvan zij nu niets meer hoorden. Eensklaps zien zij Jansje aankomen. De goede meid had een vuurrood gezicht, zoo ijverig was zij in de keuken bezig geweest, vooral bij het bakken van de wafels, die reeds alle klaar stonden, en waaraan nog alleen de suiker ontbrak, om lekkertjes opgesmuld te worden.

»Ik kwam de jongejuffrouwen roepen!» zei Jansje. »Het eten is gereed en je zult eens proeven hoe heerlijk alles smaken zal. Komt!..... Maar waar is Lotje?»

Johanna keek Mico aan en Mico keek Trijntje aan, maar geen van de drie gaf antwoord.

»Waar is Lotje?» herhaalde Jansje.

»Ik weet het niet,» antwoordde Johanna. »Nichtje is daar straks het hek uitgeloopen.»

»Uit het hek?» vroeg Jansje. »En waarom?»

»Om naar muziek te luisteren in het bosch.» was het antwoord.

Jansje werd bleek van schrik, mompelde: »dat stoute kind!» en liep zoo hard zij kon naar het hek, ging het pad op, riep luidkeels: »Lotje! Lotje!» maar er was niemand, die haar antwoord gaf.

Nu werd Jansje angstig.

»Och, als haar maar geen ongeluk overkomen is!» riep zij uit. »Wat moet ik doen? Er is niemand in huis, en ik durf de kinderen niet alleen laten, anders ging ik het bosch in, om te kijken, waar onze jongejuffrouw gebleven is. Ach! Ach! Meet mij dat overkomen!»

En in haar angst liep zij vooraan in het bosch en riep luidkeels andermaal:

»Lotje! Lotje!»

Maar zij kreeg wederom geen antwoord. Het zweet begon haar uit te breken van angst, want wat zou er gebeuren, als Lotje weg was en weg bleef? En wat zouden de ouders zeggen bij hunne terugkomst, als zij hun dochtertje niet vonden?

Radeloos liep zij heen en weer.

Gelukkig zag zij op een zijpad Gerrit den tuinman aankomen, wien zij haastig te gemoet liep en hem hijgende en bevende vertelde wat er gebeurd was.

Gerrit was naar de weide geweest en kwam nu terug, om Trijntje te halen. Hij verklaarde zich echter dadelijk bereid, om het bosch in te gaan en naar Lotje te zoeken.

Hij ging heen. Jansje bleef nog een poosje op het pad staan, om te kijken of hij gauw terugkwam, maar toen zij zag, dat Gerrit dieper het bosch inging, spoedde zij zich met de beide meisjes naar huis, terwijl Trijntje bij de schuur bleef, om daar op vader te wachten.

»Ik hoop, dat Lotje maar spoedig terugkomt,» zei Jansje tot Johanna en Mico. »Dan kunnen wij gaan eten.»

Maar van het eten zou er vooreerst niets komen. Alles wat Jansje zoo lekker had klaar gemaakt, bleef onaangeroerd, en de wafels stonden nog in de kast. Jansje was veel te angstig om te eten. Elk oogenblik liep zij den tuin in naar het hek en naar vooraan op het pad, in de hoop Gerrit met Lotje te zien aankomen. Maar telkens moest zij teleurgesteld terugkeeren.

Het begon reeds donker te worden en nu werd haar angst nog grooter. Zij verzocht een jongen, die daar naast woonde, even naar dominé te gaan en Piet te verzoeken tehuis te komen. Spoedig kwam dan ook Piet, gevolgd door dominé, die er al van gehoord had, dat Lotje weg was. Al de bureu wisten het, want Jansjes jammerklachten waren door hen gehoord. Zij vonden het droevig en deden hun best Jansje te troosten. Dominé vond het beter, dat Johanna en Mico naar huis gebracht werden, en hoe verlegen Jansje ook was, toch zorgde zij er voor, dat de beide meisjes een trommeltje vol wafels meekregen, toen Piet ze naar haar ouderlijk huis bracht. Dominé en eenige bureu gingen ook naar het bosch, maar bleven vooraan, hopende, dat Gerrit komen zou. 't Ging ook moeilijk het bosch diep in te gaan, daar de duisternis toenam. Reeds wilden sommigen hunne huislantarens aansteken en daarmede in het donkere bosch gaan, toen eensklaps het geroep weerklonk:

»Daar is Gerrit met de jongejuffrouw!»

Jansje vloog naar het hek.

Inderdaad, 't was waar. Daar kwam Gerrit aan, die Lotje op zijn arm droeg.

Maar hoe berooid en beroofd zag het meisje er uit! Haar mooie rose jurkje was haar als van 't lijf gescheurd. Geene schoenen had zij aan hare voeten en hare kousen en onderrokken waren verdwenen. Jansje wist, dat Lotje het flaconnetje in den zak van 't jurkje had gestopt, maar nu was dit zeker weg, even als het jurkje. Nog meer. Toen Jansje Lotjes bloote hals zag, miste zij daar het bloedkralen kettinkje met het gouden tonnetje.

Dit alles had Jansje als in een oogwenk gezien, zoo ook dat Lotjes wangen vol schrammen en hier en daar opgescheurd waren en dat haar voorhoofd, kin en ooren met bloed waren bedekt.

»Ach, jongejuffrouw!» riep Jansje bewogen uit, »wat is er met je gebeurd! Kom, laat ik je eens op mijn arm nemen.»

»Praat maar niet veel met haar, Jansje,» zei Gerrit, die Lotje niet losliet, »maar stuur dadelijk naar den dokter, want ik geloof, dat de jongejuffrouw hard de koorts heeft en ziek is.»